

Garrotxa que, en aquest sentit, haurà servit una mica de conillet d'índies.

* La presentació de llistes independents, amb gent jove o progressistes en municipis acostumats a tenir llista única o a majories indiscutides és un bon símptoma, sobretot quan aquestes candidatures tenen programes, idees i ganes de fer les coses ben fetes. En un moment difícil de la vida pública és esperançador veure nous «polítics» que s'hi incorporen.

* Tanmateix, però, en el conjunt de la comarca, CIU continua sent el primer partit, i el PSC, amb un notable esforç d'increment de llistes, el segon a distància. La resta de partits pràcticament no apareixen, amb l'excepció que podrà esdevenir clau d'ERC a Sant Joan les Fonts.

* Pel que fa a Olot, a manera de resum i per tal de no repetir les consideracions ja efectuades: CIU manté una majoria justa, tot continuant un llarg procés d'erosió que arriba al final si es vol mantenir una situació còmoda com ara. Caldrà procés de renovació d'idees i cares a mig termini. L'etapa Arcadi-Macias-Brussosa ha arribat al final? El PSC es manté i millora resultats, malgrat els mals auguris. Consolidat el nom després de diferents alternatives més o menys unitàries, el procés d'implantació dóna bons resultats. Però si l'objectiu no és ser el primer partit de l'oposició, caldrà entrar en sectors encara poc receptius i definir clarament una alternativa de govern. La posició és bona per intentar-ho i l'obligació és ineludible.

ERC no avança en nombre de regidors malgrat que ho fa en vots. Té una implantació homogènia i un espai per ocupar aprofitant, qui sap, el desgast de CIU. Necessitat també d'aclarir estratègies i afinitats, més enllà de les personals. El PP no aprofita ni aquesta vegada l'empenta popular d'arreu, ni amb l'operació de la llista i amb la desaparició del CDS. És el sostre d'en Trincheria o és el sostre del PP? Té un paper a jugar el PP en el govern de la ciutat? També aquí caldran novetats si es vol superar la soledat de l'escó consolidada d'anys ençà.

IC-Els Verds entra a l'Ajuntament, no per primera vegada ja que l'any 1979 hi havia un regidor del PSUC. El perfil del candidat electe és totalment marcat pel vessant ecologista; caldrà veure si la coalició va més enllà de la tàctica electoral i quines són les posicions respectives enfront dels diferents temes. De moment, la novetat i la incògnita van juntes.

* Un darrer exercici per acabar: si a algú se li acudís de fer una operació imaginària de sumar els vots de les forces d'esquerra (PSC-ERC-IC/Els Verds) obtinguts en aquestes eleccions, recordant en certa manera l'esquema de la CUE de l'any 1983, s'obtidrien més vots i un percentatge més alt que el que es va obtenir en aquell moment; de tota manera CIU continuaria amb la majoria (i).

OLOT, juny 1995

Joan Albesa

Els fets ja s'han escrit

La contesa electoral del passat dia 28 ens ofereix molts elements de reflexió, moltes lectures. És força normal que després d'una convocatòria com aquesta, després d'haver viscut uns mesos políticament força moguts, es deslliurin les valoracions

i les teories més diverses. Tots els intruments d'informació i d'opinió han anat plens aquestes darreres dates. També el polític de les diverses formacions s'han afanyat a afirmar el positiu que ha resultat per a la seva tendència el repartiment dels vots: uns perquè han augmentat el percentatge, d'altres deuen el seu èxit pel fet de mantenir-se i els darrers celebren no haver-ne perdut més del compte; tothom ha resultat vencedor. Això, als votants, ja no ens resulta gens estrany, és un costum tan arrelat com el de la mateixa democràcia.

Triar els regidors i els batlles que han de governar els nostres ajuntaments ens enfronta a una de les eleccions més interessants i més properes, coneixem molts dels candidats a nivell personal o en tenim una bona referència i, malgrat que no estiguin en funcionament les llistes obertes, sabem força bé amb qui ens juguem els calés.

El polític Aznar ho ha repetit aquests dies: entrem en una nova etapa, en aquest tombant de segle la gent ha oblidat vells temors i velles rancúnies i ens disposen per a donar un tomb polític. Pels catalans aquestes frases, aquestes prediccions, ens sonen a mofa. Com podem creure que s'han oblidat rancúnies si qui ho diu està fonamentant la seva campanya en la crítica i l'odi a Catalunya i els seus drets històrics; molts cops aquest és el seu únic distintiu. Els hereus de la dictadura espanyolista més sagnant i terrible a la qual ha estat sotmès el nostre poble, aquests darrers segles, volen fer creure que s'han rentat la cara i que són capaços de menar els nostres destins sense que poguem sentir por. Cert que molts dels pobles de la resta de l'Estat els estan donant corda, però a casa nostra és ben diferent: perdonar i no oblidar, la història es va escrivint, però el fet ja ho estan d'escrits.

La distribució dels vots també ens deixa ben palès que les opinions s'estan radicalitzant; les fronteres que divideixen la societat pel que fa a la qüestió nacional i social cada cop són més pronunciades; de fet, estan obligant partits i polítics a definir-se o a quedar tothora retratats.

Els temps que s'acosten podran ser especialment importants pels catalans i l'esdevenidor ens pot enfrontar a una vella lliçó d'història: Europa, avui per avui, no és capaç de garantir res, ni tan sols la llibertat, ni tan sols la pau.

Xavier Mas

